

Debreczeny György
elvégez helyettünk
mindent

– Az Országút antológiája '20–'21 nyomán –

*és tudom hogy isten nem ejt hibát
a szemhéjain túli valóságból nem érzekei semmit
gyerekkoromban sokszor hallottam énekeket
aztán ki-be jártak az évek
a tőzsdék egymásba zuhanása után
BOLDOGSÁG vagy SZERELEM titkos szavak
amiket nem betűtévészti istenek sem olvashatnak el
egyik kollégánk öt fejhargon visító kislányára gondolt
telt a hold és fogyatkozott azóta
azt mondta: emberek menjenek a dolgukra
mindenki a könnyeit meg a taknyát nyelte*

*aztán hamar belesötétedtek a tájba
és velük nem történik semmi évek óta
csak vigyorognak a másnaposságtól
közben Kós Károly sétálni indult megállott a dombon
istenő intett a leomló falaknak
a Kartács utcán beépítették a foghíjtelket
noistenáldjameggel kezét fogtak
a községházán meg a szövetkezetben
régebben zsebsakk volt nálunk vagy kártya de most egyik sem
négy-öt rikító sárga mellényes rendőr mutogatott
isten háza FELÉ hogy nem dőlt össze*

*szemem gyufával kiékelve olvasni kezdek
távoli idők tornyait
és a tányérsapka-gyűjteményemet sehol nem találtam
pörögtek a képek egymásból egymásba
ne legyen halotti golycs ne legyen lenyomata a tegnapunknak
a múlt biceg húzza a bal lábát és dadog
lélegezteti a gép a tartozást
ma nem ügyeletes az Elmúlás tivornyáznak a vének
ma el sem égnek bár Éghetők
ma mindenki sírhat a maga örömére
egy történész barátom arra készül hogy bemutassa*

*miként szötte át a magyar történelmet a széthúzás
későn talán de megértettük hol tévesztettünk utat
ropog a hó a talpunk alatt ismeretlen katonaszökevények
mintha beszélő vaddisznókat hallanék az ablakom alatt
nem volt itt leszámoltatás meg nyilvánosságra hozatal
napfény építette a kalóriát a búzába meg az almába
a kecskelábú asztal felett János pálinkát bontott
az esztétika oltárán mit áldozzunk még fel?
amikor mindenkinek csöndben kéne tennie a dolgát
és tudni kéne féken tartani a szavakat*

*éppen számolgattuk mire lesz elég a pénz
próbáljuk letépni magunkról a korlátok végtelen szorítását
senki nem tudja lépésünk mekkora
olyan még nem volt hogy ne bújt volna elő a föld alól egy sírkő vagy
egy hóvirág
ami kedve szerint roppant össze minket
fehér mészkösziklák sokszorozzák a nap ragyogását
nem árt megtapasztalni hol is élsz
hogyan is működik a rendszer
a levél lehull a fáról a macska meg felmászik rája
egy könyv csukódásába zuhant bele az este
mint egy könyvnek lapjait látta a vizet fodrozódni*

*még nem érkeztem meg a jelenbe
igaza lett hát a magyartanárnőnek
a hatóság embere mindenkit igazoltatott
majd virágba borult
vén hegyek szent helyein
miközben két kézzel próbálta tárcsázni a 112-t
a homlokzat háromszögét és a drótkerítések folyosóját
tükörben ujjal mutogatok szőrös pofámra
elveszvéen szabadságvágyam útvesztőjében
de mégsem vihettem magammal tenyeremben azt a délutánt*

*furcsa évekre emlékezem
bocsánatos és megbocsáthatatlan bűnök erények
a pillanat partra sodorja a bomló hulla-múltat
mire eszméletét veszti a jelen
akár egy elveszettnek hitt szakrális PIN-kód
indulás előtt felfújjuk magunkat és a bicaj kerekét
s nénike nézi a bábeli zsidóvárárt teraszáról
most már nem köhög elhelyezkedik kényelmesen a korláton
vegyszerrel irtja ki a túlbujánzó sorokat*

*mert a hideg égbolt kemény zárkaajtó
de ami nem öl meg megerősít*

*nem tudjuk pontosan hová megyünk
meg kell vesztegetnünk az öröket
előtte még gyorsan óvodás kell legyek
hónom alá szorítok egy hatalmas görögdinnyét
határsértést reflektorozva rám villant még az alkonyat
ahonnan már nem lehet méltósággal kijönni
nagyapapa megmondta előre hogy vigyáznom kéne
gondolkodásképesnek maradni a buli adott pontján
a hibáinkból nem tanulunk és így tudunk egyhelyben topogni
körbe meg lázasan sok az orvosi maszk*

*ahogy görcsösen vonszolódunk
a Himnusz vagy a Szózat hangjaira
aztán hazamegyünk elolvassuk a Népszabadságot
este megnézzük a tévéhíradót
vagy ülünk egy templomban a padban
homlokunkról a verejték az imakönyvre csöpög
napról napra érzem hogy halványodom
nem lenne szabad most oldalra néznem
látni leomlott házfalat kifosztott ólat
szeresd hát hazádul kertet virágod otthonod ha van
kézműves játékszerek tornyosulnak a háborúban*

*fel kell derítened a régi utcák elbontott világok történetét
elmenni orvoshoz hasi ultrahangra
mégis lehangoló volna ha csak ennyi volna
a körmeim alá tapadt sárban elférne pár nárcisz is
zuhanyoznod kell a barna humuszban
vagy ülnöd az ágy szélén hosszú csíkos pizsamában
és erről egy használt fotó is megteszi
vagy egy testesebb pisztrángot megakasztani
esetleg kinézni a kémlelőnyíláson át
és legalább egy kicsit lefaragni a tudatlanságból is*

*hiába kereslek mindhiába Uram
pedig mindenki zsoltárt hallgatott
ájduldoz hogy olvastál róla egy szuperkritikát
sápadtan meggyötörten állandó hányingerrel küzdve
és kifogyott az elem a távirányítóból
inkább légy hologram a hold homlokán
se nappalra se éjszakára nem zárom kulcsra a kaput*

*de a filmkészítők elmagyarázzák
milyen korszerűek a vadul kopogó gesztenyék
hátuk mögött az éj buja mészárszékei fölragyognak*

*az iratmegsemmisítő elvégez helyettünk mindent
az olvasókat elvarázsolja ez a korlátlan szabadság
ezt örököltük ezt akarjuk megtartani
de azért jó lenne hazaérni még a zápor előtt*

Függőség